

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 021157 20 Квлз
Бања Лука, 25.11.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић као предсједника вијећа, Весне Антонић, Виоланде Шубарић, Даворке Делић и Божане Вулић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Б. Б., због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат М. М. из Б. Л., против правоснажних пресуда Окружног суда у Бања Луци број 11 0 К 021157 18 К од 05.04.2019. године и Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 021157 19 Кж од 10.09.2020. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.11.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бања Луци број 11 0 К 021157 18 К од 05.04.2019. године оглашен је кривим Б. Б. због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17 у даљем тексту: Кривични законик) за које дјело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Истом пресудом, на основу члана 82. став 7. и члана 207. став 8. Кривичног законика оптуженом је изречена мјера безбједности одузимање супстанце која је проглашена за опојну дрогу и то зелена биљна материја умотана у цигарет папир бијеле боје, укупне бруто масе 0,60 гр, зелена биљна материја умотана у цигарет папир бијеле боје, са траговима сагоријевања, укупне бруто масе 1,30 грама и зелена биљна материја упакована у ПВЦ фолију, укупне бруто масе 0,75 грама. На основу члана 99. Закона о кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС) у вези члана 96. став 2. тачке а) и е) истог закона, оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 173,60 КМ и паушал у износу од 150,00 КМ, а све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Одлучујући о жалби браниоца тада оптуженог Б. Б., Врховни суд Републике Српске је пресудом број 11 0 К 021157 19 Кж од 10.09.2020. године, одбио као неосновану жалбу и потврдио пресуду Окружног суда у Бања Луци.

Против наведених пресуда, бранилац осуђеног је благовремено поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС и због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се укину обе пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се преиначи пресуда Врховног суда Републике Српске и да се оптужени огласи кривим за кривично дјело из члана 208. став 1. КЗ РС и да му се изрекне условна осуда или новчана казна, или да се оптужба одбије или да се оптужени ослободи од оптужбе .

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Б. М. је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, при испитивању правоснажне пресуде ограничио само на оне повреде закона на које указује подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 350. ЗКП РС прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није кориштено право побијања пресуде жалбом, као редовним правним лијеком, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у захтјеву ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Коначно, ограничењем прописаним у ставу 3. истог члана, се искључује могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У оквиру приговора заснованом на тврдњи о повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, захтјевом се сугерише да се повреде манифестују у повреди процесног закона (које подводи под повреду права на одбрану) са тврдњом да се правоснажна пресуда искључиво или у претежном дијелу заснива на исказу свједока К. Н. чији исказ је прочитан на главном претресу, као и на исказима свједока М. П. и Д. М. који су дати у истрази, умјесто на њиховим исказима датим на главном претресу, када је одбрана имала могућност да их испита. Исто тако аргументима у образложењу Захтјева браниоца осуђеног се указује на повреду права на одбрану учињену у жалбеном поступку на начин што је другостепени суд одлучујући о жалби на првостепену пресуду пропустио да одговори на све жалбене приговоре.

Супротно таквом ставу, овај суд налази да нема основа за тврдњу, изнесену у Захтјеву, о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка

која се манифестује у облику повреде права на одбрану, услијед прихватања и заснивања пресуде на исказу свједока М. П. и Д. М.. Наиме, са једне стране, ови свједоци су саслушани на главном претресу пред првостепеним судом, па је одбрана имала могућност да исте испита унакрсно (што је и учинила), а тужилац је приликом саслушања ових свједока користио записник о његовом саслушању из истраге, након чега је исте приложио као доказни материјал, у смислу одредбе члана 288. став 1. ЗКП РС. Исто тако суд је правилно поступио када је прочитао исказ свједока К. Н. сходно одредби члана 288. став 2. ЗКП РС, након што је утврдио да је долазак овог свједока отежан, јер трајно борави и живи у Шведској. Са друге стране, супротно наводима из Захтјева, побијане пресуде се не заснивају искључиво или у претежном дијелу на исказу свједока К. Н., чији је исказ из истраге прочитан, нити на исказима из истраге свједока М. П. и Д. М., већ једним дијелом и на њиховим исказима датим на главном претресу пред првостепеним судом, али и на многобројним другим доказима, такође, изведеним на главном претресу.

Исто тако нема основа за тврдњу, изнесену у захтјеву да је образложење другостепене пресуде захваћено таквим мањкавостима који манифестују повреду права на одбрану. Наиме, право на образложење пресуде има суштински значај за остваривање права на жалбу и ово право без сумње улази у спектар права која одражавају правичност поступка и обезбјеђују равноправност странака у поступку. Међутим, садржај образложења је условљен природом одлуке и карактером приговора. С обзиром на природу другостепене пресуде, обавеза суда да образложи своју одлуку не подразумијева потребу да се у пресуди образложе сви приговори и да се одговори на све наводе странака, него се ограничава на захтјев да се у образложењу наведу разлози за чињенице од одлучног значаја, на јасан и разумљив начин. Како је у конкретном случају, другостепени суд у образложењу своје пресуде, дао одговоре на жалбене приговоре у погледу свих одлучних чињеничних и правних питања, те се позвао и на разлоге из првостепене пресуде (који су и по оцјени овог вијећа детаљне и ваљане), то су без основа приговори из Захтјева о повреди права на одбрану.

У оквиру повреде Кривичног закона Захтјев се бави опширном критичком анализом доказа на којима је заснована побијана пресуда, дајући своје виђење какав и колики утицај су они требали да остваре приликом утврђивања одлучних чињеница. У том смислу бранилац осуђеног у Захтјеву описује ток критичног догађаја из свог угла гледања, да би на крају на таквој другачијој, од стране Захтјева утврђеној, чињеничној основи био изведен закључак да је осуђени починио основни облик кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члан 208. став 1. КЗ РС.

Овакви приговори који се износе у Захтјеву не могу се прихватити као основани. Прије свега чињенично стање које је утврђено у правноснажној пресуди мора се прихватити као правилно и потпуно и не може се ревидирати овим ванредним правним лијеком. Овдје се ревизија утврђених чињеница подводи под повреду кривичног закона, а што није дозвољено. С друге стране радње осуђеног, онако како их је правноснажна пресуда утврдила у изреци и о томе дала разлоге, дају потпуну и поуздану основу да се правно оцијене као учињено кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став

2. у вези са ставом 1. КЗ РС, као што је то правилно и учињено. Чињенични супстрат пресуде не пружа могућност да се описане радње цијене као основни облик тог кривичног дјела јер из чињеничног описа у изреци пресуде јасно произлази квалификаторни облик овог кривичног дјела, тако да су приговори о повреди кривичног закона без основа.

Како није повријеђен Кривични закон на штету осуђеног и право на одбрану, захтјев за заштиту законитости је из наведених разлога на основу члана 355. ЗКП РС одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић